

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **P. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2014, č. j. KUJI 30509/2014, sp. zn. OOSČ 148/2014 OOSC/40,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 7.5.2014, č. j. KUJI 30509/2014, sp. zn. OOSČ 148/2014 OOSC/40, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce

proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, Odbor dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4.12.2013, vypraveného dne 5.12.2013, č. j. OD/1949/13/ZK, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 4 citovaného zákona, a z přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením ust. § 5 odst. 2 písm. b) citovaného zákona, tím že dne 19.10.2013 v 09:55 hod., jako řidič osobního motorového vozidla, RZ:, na silnici II. tř. č. 353 v obci, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, překročil rychlost o 14 km/h. V měřeném úseku byla vozidlu, které řídil naměřena Policií ČR KŘP kraj Vysočina DI Žďár nad Sázavou radarem MicroDigiCam LTI rychlost 67 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího přístroje ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena 64 km/h. Provedená dechová zkouška analyzátozem Dräger 7510 prokázala požití alkoholického nápoje před jízdou. Řidič byl vyzván k provedení odborného měření, při kterém v 10:03 hod. mu byla naměřena hodnota 0,98 ‰ alkoholu v dechu, v 10:09 hod. byla naměřena hodnota 1,07 ‰ alkoholu v dechu a v 10:19 hod. 0,88 ‰ alkoholu v dechu. Vzhledem k tomu, že odchylka mezi druhým a třetím měřením je vyšší, jak 10 %, byly jako relevantní hodnoty odborného měření vzaty první a druhá zkouška. Po odečtení odchylky 0,24 ‰, která zohledňuje faktory ovlivňující výsledek měření a jeho přepočtení, od naměřené hodnoty 0,98 ‰, která je bližší době řízení, mu byla prokázána minimální hodnota 0,74 ‰ alkoholu v dechu. Tedy řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl pod jeho vlivem.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) v souladu s ust. § 12 odst. 2 citovaného zákona a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 19.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 14.7.2014 navrhl žalobce, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Namítl, že řízení před správními orgány trpí vadou řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí, kdy správní orgán prvního stupně upřel žalobci právo na obhajobu, neboť zmocněnce žalobce nepřipustil k řízení na základě plné moci, znemožnil tak zvolenému zmocněnci výkon obhajoby a rozhodl ve věci v jeho nepřítomnosti, a tuto vadu nezhojil ani žalovaný v rámci odvolacího řízení. Tvzení žalovaného ve vztahu k datu udělení plné moci je

zcela irelevantní, jelikož účinky plné moci jsou vázány na okamžik doručení ke správnímu orgánu a nikoliv na okamžik vystavení plné moci. V tomto ohledu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a Ústavního soudu. Žalobce v pozici obviněného věděl, že bude obviněn – policisté mu zadrželi řidičský průkaz a poučili jej o tom, že věc předají správnímu orgánu k dalšímu řízení, a nadto již bylo zahájeno řízení v části věci o odnětí řidičského průkazu. Irelevantní je i tvrzení obou správních orgánů, že plná moc se nevztahovala k zastupování v řízení o přestupcích, ale k řízení o zadržení řidičského průkazu, kdy tak vyvodili pouze s čísla jednatelství uvedeného na plné moci. Žalobce vystavil plnou moc k zastoupení pro celé řízení. Současně s plnou mocí byla zmocněncem doručena omluva z jednání na den 4.12.2013, kdy se konalo ústní jednání v řízení o přestupcích a nikoliv v řízení o zadržení řidičského průkazu. Žalobce tedy dal zcela zřetelně najevo, v jakém konkrétním řízení chce být zastupován. Pokud z jeho pohledu došlo k omylu v psaní spisové značky OD/1945/13 vs. OD/1949/13, měl správní orgán prvního stupně žalobce vyzvat k doplnění či vysvětlení dané otázky, kdy žalobce odkázal na ust. § 37 odst. 3 správního řádu a judikaturu NSS, kdy byl přijat princip v pochybnostech ve prospěch zastoupení. Oba správní orgány se nijak nezabývaly ani omluvou zmocněnce, tedy projednání věci v nepřítomnosti zástupce bylo v rozporu s podmínkami stanovenými v ust. § 74 zákona o přestupcích a správního řádu, jakož i práva na spravedlivý proces dle Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V případě, kdy správní orgán nehodlal provést výslech žalobce v procesním postavení obviněného, ale pouze nařídil ústní jednání, je podstatná omluva zástupce, nikoliv omluva obviněného.

Dále namítl nesrovnalosti v průkaznosti měření, jednak rychlosti a také alkoholu.

Měření rychlosti musí provádět policista nebo strážník, který je řádně proškolen, kdy součástí spisového materiálu není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení. Vzhledem k absenci dokumentu o proškolení osoby obsluhující měřicí zařízení, lze usuzovat, že měření, resp. nastavení prováděla osoba neproškolená a tedy neoprávněná, viz „zařízení nastavil – automat“. Z toho lze také dovodit, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, neboť ze spisového materiálu nevyplývá, že by osoba, která měření zařízení obsluhovala, byla s tímto seznámena a dodržovala postupy v něm popsané.

Měření na alkohol bylo provedeno nesprávně, neboť byla narušena doba mezi provedenými měřeními a zkrácen čas velmi významným způsobem. Uvedl, „že v případě pozitivního výsledku se na jeho potvrzení provádí po 10 až 15 minutách druhé měření. Mezi prvním a druhým měřením však uplynula doba 5:32 minut. Dále zmínil, že rušivý vliv mohou mít rovněž aromatické nápoje (např. ovocné džusy), ústní spreje obsahující alkohol, tekuté léky či kapky, nebo říhání a zvracení. I v těchto případech je třeba dodržet čekací dobu 15 minut. Pouhé vypláchnutí úst vodou či nealkoholickým nápojem tuto nutnou přestávku nemůže nahradit“. Žalobce uváděl tyto výňatky z návodu na použití měřicího zařízení Dräger 7510. Naměřený alkohol tedy nebyl ve skutečnosti naměřený alkohol, ale aromatické látky z džusu, který žalobce popíjel v šoku, kdy žalobce při zastavení a čekání na ověření totožnosti se několikrát dlouze napil jak energetického iontového nápoje, tak ovocného džusu. A džusu se napil i mezi provedenými dalšími měřeními. Dále žalobce poukázal na to, že za jízdy použil ostřikovač a náplň obsahuje alkohol, kdy přes větrací systém vozidla se část dostala do vozidla a žalobce se ho nadýchal. A konečně argumentoval tím, že je silným

kuřákem a ve vozidle kouřil. Policisté se neinformovali o tom, zda pil ovocné džusy, nebo jiné aromatické tekutiny či kouřil a provedli dechovou zkoušku namísto za 15 minut po napití již za 5:32 minut po předchozím měření, kdy se necelou minutu předtím napil iontového nápoje. Naměřené hodnoty tak vyskočily ihned nahoru. Jak byl v šoku z naměřené hodnoty, napil se několikrát taktéž, ne natolik bezprostředně po dechové zkoušce jako v prvním případě, ale s odstupem několika minut, nicméně i přesto se hodnoty vracely rychle na nižší úroveň. Z měření je patrné, že vzestup mezi prvním a druhým měřením, tak pokles hodnot mezi druhým a třetím měřením je výrazný, a jednoznačně hovoří o tom, že dech žalobce byl ovlivněn jinými prvky, než je alkohol. Na základě předestřené tabulky „běžného pijáka“ zakreslené v žalobě, je patrné, že hodnoty u osoby ovlivněné alkoholem klesají mnohem pomaleji, a na hodnoty naměřené v daném případě by se dostaly až za přibližně 90 minut, a nikoli za přibližně 10 minut, jak tomu bylo u žalobce. I v případě měření alkoholu nebylo postupováno v souladu s návodem na použití měřicího zařízení na testování alkoholu a policisté nebyli proškoleni.

S ohledem na uvedené namítl, že dokazování nebylo provedeno v souladu se zákonem a důkazy nebylo možné užít ve správním řízení.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10.9.2014 uvedl, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále konstatoval, že námitky nemají dílem oporu ve spise a dílem jsou zcela nepravdivé a považuje je za nedůvodné. K námitce projednání věci v nepřítomnosti žalobce uvedl, že žalobce byl řádně předvolán, bez omluvy se nedostavil, osoba, která se z jednání omluvila, nebyla v den jednání zástupcem žalobce, žalobce nebyl v den konání jednání nikým zastoupen, a proto správní orgán postupoval v souladu s ust. § 74 zákona o přestupcích. K námitce ohledně měření alkoholu uvedl, že výpary z aromatických nápojů, nadýchané výpary z oštríkovací směsi a další podobné vlivy jsou zohledněny v odečítané odchylce 0,24 ‰.

K námitce týkající se proškolení policistů obsluhující měřící zařízení a souladu postupu s návodem k obsluze uvedl žalovaný, že měření bylo v souladu se zákonem provedeno řádně kalibrovaným a certifikovaným přístrojem osobou, která byla k těmto úkonům řádně proškolená.

Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Žalobce zaujal písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručeno soudu dne 23.2.2015. Uvedl, že tvrzení žalovaného, že námitky v žalobě nemají dílem oporu ve spise a dílem jsou zcela nepravdivé ani elementárně neodůvodnil konkrétními důvody absence

opory ve spise a důvody jejich nepravdivosti. Žalobce zcela setrval na skutečnosti, že správní orgán prvního stupně zcela extenzivním a účelovým výkladem práva zamezil spravedlivému procesu, kdy bylo zabráněno účasti zmocněnce na ústním jednání. Skutečnost, že daná omluva zmocněnce ve správním řízení je součástí spisové dokumentace správního orgánu k danému přestupku prokazuje, že správní orgán jednoznačně seznal, k jakému řízení se omluva zmocněnce vztahuje, tedy bylo mu zřejmé, k jakému předmětu řízení se listina vztahuje, a co je z ní patrné.

K námitce ohledně měřících zařízení a postupu při měření konstatoval, že žalovaný zcela zjevně ignoruje ust. § 79a zákona o silničním provozu a podmínky, za kterých je možné měřit. Automatické měření je možné pouze v stacionárním úsekovém měření či stacionárních měřících bodech a to za podmínky, že dané měřící zařízení je přesně na daný bod kalibrováno v souladu s podmínkami předpisů o metrologii. Kalibrace se provádí na místě samotném a měřící bod je pevný a neměnný – údaje jsou zasílány policii nebo městské policii. V případech mobilních měřících zařízení, není provedena kalibrace na místě samotném, a tedy je nutné, aby byla proškolená osoba, která umístí měřící zařízení v souladu s návodem k použití. Tato osoba může být pouze policista nebo strážník.

Dále zopakoval, že připuštění nezákonně získaných důkazů – výstupů z měřících zařízení je elementárním porušením práva na spravedlivý proces a v podrobnostech odkázal na žalobu.

Na závěr žalobce uvedl, že svoji žalobu považuje za důvodnou a odkazuje na její obsah, vyslovil souhlas s tím, aby soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání.

V. Řízení před správními soudy

O podané žalobě již Krajský soud v Brně jednou rozhodl – rozsudkem ze dne 8.4.2016, č. j. 22 A 70/2014-31, rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2014, č. j. KUJI 30509/2014, sp. zn. OOSČ 148/2014 OOSC/40 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaného zavázal právním názorem v tom smyslu, aby správní orgány nařídily nové ústní jednání za účasti zmocněnce žalobce, neboť v důsledku nesprávného vyhodnocení plné moci a tím i omluvy z jednání došlo k procesnímu pochybení, a to provedení ústního jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce a vydání rozhodnutí ve věci. Správní orgán prvního stupně tak upřel žalobci právo na obhajobu, znemožnil zvolenému zmocněnci výkon obhajoby a rozhodl ve věci v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Tuto vadu nezhojil ani žalovaný v rámci odvolacího řízení. Zdejší soud považoval toto za závažné procesní pochybení, které mělo vliv v rámci správního řízení na zjištěný skutkový stav věci.

Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18.8.2016, č. j. 4 As 92/2016-39 rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Kasační soud po prostudování správního spisu ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že „*plná moc vystavená žalobcem se týkala pouze a jen řízení ve věci rozhodování o zadržení řidičského průkazu žalobce dle ust. § 118c zákona*

o silničním provozu.“ Závěry tedy zdejšího soudu ve vztahu k otázce zastoupení žalobce ve správním řízení o přestupku nebyly ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšším správním soudem výše uvedeným rozsudkem, shledány jako akceptovatelné.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu se řízení vrátilo do stádia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem.

VI. Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Žďár nad Sázavou, Dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 19.10.2013, č. j. KRPJ-106705/PŘ-2013-161406-PAT, v němž je popsán skutkový děj ze dne 19.10.2013. Dále je ve spisu založen úřední záznam Policie ČR ze dne 19.10.2013 o průběhu měření rychlosti, záznam o přestupku se snímkem č. 2798, na němž je zachyceno měřené vozidlo z naměřenou hodnotou rychlosti a dále úřední záznam Policie ČR o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 19.10.2013, záznam o odborném měření analyzátozem dechu s výsledky provedených dechových zkoušek pomocí analyzátoru dechu Dräger Alcotest 7510, provedených u žalobce dne 19.10.2013, kalibrační protokol č. 13/606/1-2 dechového analyzátoru sériové č. ARCK - 0078 vystavený Dräger Safety s.r.o., Pod Sychrovem I/64, 101 00 Praha 10 ze dne 12.7.2013 s dobou platnosti ověření končícím dne 12.1.2014 a ověřovací list č. 8012-OL-70175-13 silničního rychloměru MicroDigiCam LTI, vystavený dne 15.8.2013 autorizovaným Českým metrologickým institutem, Okružní 31, 638 00 Brno, z něhož vyplývá, že silniční rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 15.8.2013 do 14.8.2014. Dále se ve spise nachází potvrzení Policie ČR o zadržení řidičského průkazu ze dne 19.10.2013, přípis Policie ČR ze dne 19.10.2013 – zaslání řidičského průkazu správnímu orgánu prvního stupně, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6.11.2013 o zadržení řidičského průkazu žalobce do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku a výpis z evidenční karty žalobce ze dne 13.11.2013 prokazující 5 záznamů o přestupcích, oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 14.11.2013, sp. zn. OD/1949/13/ZK s nařízením jednání na 4.12.2013 v 13:00 hod. Dne 2.12.2013 obdržel správní orgán prvního stupně omluvu z jednání zmocněnce žalobce spolu s plnou mocí pro zastupování ze dne 18.11.2013 a potvrzením o ukončení neschopnosti práce a průkazem o zdravotní péči zmocněnce. Dne 4.12.2013 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Z jednání byl pořízen protokol. Dále se ve spise nachází rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4.12.2013, vypravené dne 5.12.2013, blanketní odvolání žalobce ze dne 23.12.2013, doručené dne 27.12.2013 bez plné moci a podpisu. Dne 2.1.2014 bylo doplněno odvolání plnou mocí ze dne 22.11.2013 a podpisem. Dne 6.1.2014 vyzval správní orgán žalobce prostřednictvím zmocněnce k doplnění odvolání s lhůtou pro doplnění do dne 30.1.2014 (odvolání nebylo doplněno). Dne 31.1.2014 postoupil správní orgán prvního stupně spis k přezkoumání žalovanému. Dne 7.5.2014 vydal žalovaný rozhodnutí o odvolání žalobce,

č. j. KUJI 30509/2014, sp. zn. OOSČ 148/2014 OOSC/40, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

VII. Právní posouzení

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Právní názory Nejvyššího správního soudu vyslovené v citovaném rozhodnutí jsou pro zdejší soud v nyní posuzované věci závazné.

Jelikož závěry Nejvyššího správního soudu vložené do rozsudku ze dne 18.8.2016, č. j. 4 As 92/2016-39, jsou podstatné i pro věcné posouzení žaloby, považuje zdejší soud za nutné, aby je přejal i do tohoto rozsudku. Kasační soud po prostudování správního spisu ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že „*plná moc vystavená žalobcem se týkala pouze a jen řízení ve věci rozhodování o zadržení řidičského průkazu žalobce dle ust. § 118c zákona o silničním provozu.*“ Dále konstatoval, „*že tento závěr Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá nejen z výslovného textu plné moci ze dne 18.11.2013, která se výslovně vztahuje pouze na věc OD/1945/13/JK, ale i z časových souvislostí. Pokud totiž byla plná moc skutečně vystavena dne 18.11.2013, jak tvrdí žalobce, zjevně v tu dobu sice mohl předpokládat, že proti němu bude zahájeno správní řízení ve věci jeho přestupků, nemohl však znát jeho spisovou značku. Jedinou spisovou značku, kterou mohl žalobce znát a kterou v plné moci ze dne 18. 11. 2013 rovněž použil, byla spisová značka řízení o zadržení jeho řidičského průkazu. Pokud se přitom žalobce chtěl nechat zastupovat ve všech řízeních, která s ním mohla být zahájena ohledně řízení motorového vozidla dne 19.10.2013, mohl a měl plnou moc vymezit zcela jinak. Jestliže plnou moc ze dne 18.11.2013 vymezil tak, že se vztahuje ke konkrétní spisové značce týkající se jiné věci, nemohl předpokládat, že tuto plnou moc budou správní orgány akceptovat.*“ Nejvyšší správní soud odkázal i na svůj rozsudek ze dne 1.4.2015, č. j. 1 As 9/2015-27, www.nssoud.cz, z jehož závěrů plyne, „*že nelze jednotlivá řízení vedená podle zákona o silničním provozu libovolně zaměňovat.*“ V rozsudku týkající se tohoto řízení uvedl dále, že „*z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že s žalobcem byla vedena 2 samostatná (byť spolu úzce související) správní řízení, a to ohledně zadržení řidičského oprávnění žalobce a ve věci jeho dvou přestupků (rychlá jízda a řízení pod vlivem alkoholického nápoje). Této skutečnosti*

si ostatně byl zjevně vědom i žalobce, který správnímu orgánu po obdržení prvostupňového rozhodnutí následně doručil plnou moc ze dne 22.11.2013, která již obsahovala spisovou značku týkající se přestupkového řízení žalobce.“

Také Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z obsahu správního spisu přitom vyplývá zjevná účelovost postupu žalobce a jeho zmocněnce. Žalobci totiž bylo dne 19.11.2013 doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci jeho přestupků s tím, že je předvolán k jednání na 4.12.2013. Žalobce však správnímu orgánu prvního stupně dne 1.12.2013 ve 23:38 hodin doručil pouze plnou moc ze dne 18.11.2013 vztahující se jen k řízení o zadržení řidičského oprávnění, neboť na ní byla uvedena spisová značka OD/1945/13/JK. Následně však žalobce doručil až dne 27.12.2013 další plnou moc, a to s datem vystavení 22.11.2013 vztahující se k věci OD/1949/13/ZK. Pokud tedy nebyly tyto plné moci antidatovány, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, proč žalobce, resp. jeho zmocněnec, nedoručil již při prvním kontaktu se správním orgánem na počátku prosince 2013 obě plné moci, které měl mít s ohledem na časové souvislosti k dispozici. Jestliže takto nepostupoval, nelze toto klást k tíži správního orgánu, ale naopak žalobci. Pokud se totiž chtěl žalobce v průběhu správního řízení bránit a využít svého práva na obhajobu, kterým argumentoval v soudním řízení, měl svého práva řádným způsobem využít a doručit správnímu orgánu správnou plnou moc, kterou měl v době prvního kontaktu pana Ing. J. se správním orgánem prvního stupně již vystavenou.“

K otázce předem připravené procesní strategie žalobce, resp. jeho zmocněnce odkázal Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 31.3.2016, č. j. 4 As 282/2015-32, „v němž obsáhle popsal různé, zjevně účelové procesní strategie zástupců, kteří své služby poskytují dlouhodobě a profesionálně u různých přestupců, jejichž jediným smyslem je dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek prostřednictvím vytvoření „procesních pastí“, kdy jednou z těchto pastí je i zasílání plných mocí, které se vztahují k jiným řízením, k jiným spisovým značkám, ačkoliv v inkriminované době účastník řízení disponuje řádnou plnou mocí náležející k danému řízení, přičemž následně je jakýkoli postup správního orgánu zpochybňován s tím, že správní orgán měl zvolit zcela jiný. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za nepodloženou spekulaci názor stěžovatele, že pokud by správní orgán bez dalšího akceptovaly plnou moc ze dne 18.11.2013, bylo by jim toto v následném soudním řízení vytýkáno.“

Z uvedené (obsáhlé) citace rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že se Nejvyšší správní soud v podstatě zabýval žalobními body, neboť postavil najisto otázku, zda byl nebo nebyl žalobce v řízení o přestupcích zastoupen zmocněncem, a dospěl k jednoznačnému závěru, že **žalobce v řízení o přestupcích** vedeném pod spisovou značkou OD/1949/13/ZK **zastoupen nebyl** a neakceptace plné moci ze strany správních orgánů byla správná.

Na základě rozvinuté právní argumentace Nejvyššího správního soudu není zdejší soud oprávněn odchytil se od závazného právního názoru kasačního soudu a názor tohoto soudu tak svévolně interpretačně rozvíjet. Optikou shora uvedeného se proto krajský soud odchytil od právního názoru vysloveného v předcházejícím rozsudku a naopak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nevykazuje zásadní procesní vadu, která by mohla mít za následek

nezákonnost rozhodnutí, a ztotožnil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Řízení před žalovaným, jakož i správním orgánem prvního stupně nebylo stíženo těžkou procesní vadou a žalobci tedy nebyla upřena jeho procesní práva, tj. právo na obhajobu a projednání věci v jeho, resp. zmocněncovi přítomnosti. Žalobní námitka je tak nedůvodná.

Co se týče námítky žalobce, že se správní orgány nezabývaly omluvou zmocněnce, tato je dle zdejšího soudu lichá. Vzhledem k tomu, že je nedůvodná žalobní námitka týkající se zastoupení v řízení o přestupcích, tak správní orgán správně k omluvě z jednání zmocněnce nepřihlédl, neboť žalobce nebyl nikým zastoupen. Správní orgány řádně odůvodnily ve svých rozhodnutích neakceptaci omluvy a také to, že se žalobce z jednání neomluvil a k jednání se nedostavil, ač byl řádně předvolán (str. 3-4 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona o přestupcích byl tak správní orgán oprávněn projednat přestupky v nepřítomnosti žalobce.

Další žalobcovy námitky směřovaly proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, tedy, že měření jak rychlosti, tak alkoholu nebylo provedeno v souladu s návodem k použití, a policisté nebyli proškoleni k obsluze daných zařízení, výstupy s měřicími zařízení nemohly být proto užity jako důkazy ve správním řízení.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 23.4.2015, č. j. 2 As 215/2014-43, www.nssoud.cz, „že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí“. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Ze správního spisu soud zjistil, že proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil (viz výše). Žalovanému proto nezbylo než prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v rámci revizního principu, a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 28.5.2015, č. j. 9 As 291/2014-39, www.nssoud.cz, týkajícím se skutkově i právně obdobné věci, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se v tomto případě jakkoli odchýlovat, „odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkouvává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li

podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy“.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkových jednání. Tento závěr byl vyústěním přímých i nepřímých důkazů, které tvořily ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňoval pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vycházel zejména ze záznamu o přestupku měření rychlosti, který obsahuje zřetelnou fotodokumentaci, který je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo ověřovacím listem) a ze záznamu s výsledky provedených dechových zkoušek pomocí analyzátoru dechu Dräger Alcotest 7510, provedených u žalobce dne 19.10.2013, které byly taktéž získány kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo taktéž protokolem o zkoušce přístroje) Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaných přestupků. Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily především oznámení přestupku sepsané na místě dne 19.10.2013, úřední záznamy sepsané službu konajícími policisty o popisu dané události, záznam o přestupku, jehož součástí je i fotografie vozidla žalobce RZ:, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla dne 19.10.2013 v 09:55:28 hod. naměřena rychlost jízdy 67 km/h v místě kde je povolena rychlost 50 km/h, dále ověřovací list č. 8012-OL-70175-13, podle něhož byl silniční rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti a ve vztahu k měření alkoholu zase záznam s výsledky měření a úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy a kalibrační protokol č. 13/606/ 1-2 dechového analyzátoru sériové č. ARCK - 0078.

NSS v rozsudku ze dne 3.3.2011, č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz přitom dospěl k závěru, že „*takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě a podroben testu na alkohol, ač by daná zjištění jakkoliv rozporoval.*“

Konkrétní námitky směřující proti nesprávnosti měření žalobce uplatnil poprvé v řízení před soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány, v daném případě u odvolacího orgánu. Námitky zpochybňující zjištěný skutkový stav, byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti ohledně provedeného měření byly s výjimkou absurdní argumentace uplatněné až v řízení před soudem a zjištěný skutkový stav nevyvolával žádné konkrétní pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami blíže zabývat, a to ani v řízení v prvním stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem

přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je přitom poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě žalobce a jeho zmocněnce v průběhu odvolacího řízení nelze než námitky žalobce považovat za zcela účelové a nedůvodné.

Co se týče námitky týkající se měření alkoholu, tak v případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištěná přítomnost alkoholu v krvi. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po tomto požití, že byl ještě pod vlivem alkoholického nápoje. Znakem skutkové podstaty výše uvedeného přestupku je to, že pod vlivem alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím tohoto nápoje, resp. této látky. Protože výskyt alkoholu v těle může být zapříčiněn i jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou, slouží z praktických důvodů k eliminaci tohoto jevu odečet toleranční hodnoty z naměřené hodnoty alkoholu v dechu ve výši 0,24 ‰. Kdy správní orgán tuto odchylku užil a ve výroku rozhodnutí vyjádřil, proč ji užil.

Soud nemohl na základě výše uvedeného přisvědčit žalobní námitce týkající se možnosti ovlivnění naměřených hodnot v důsledku toho, že žalobce měl bezprostředně před měřením pít aromatický džus, kouřit v autě a nadýchat se výparů s ostříkovací směsí, kterou použil při jízdě. Tato námitka se jeví soudu jako zcela účelová. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá „*primárně důkazní břemeno je na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal*“. Žalobce nezpochybňoval výsledky provedených dechových zkoušek, a ačkoliv byl poučen, že v případě nesouhlasu s výsledky má možnost se podrobit lékařskému vyšetření, toto nežádal, pouze odmítl podepsat výsledky měření a oznámení přestupku sepsané na místě. Dále si soud dovolil poukázat na rozsudek NSS ze dne 17.7.2014, č. j. 4 As 85/2014-40, www.nssoud.cz, dle kterého „*právo je určeno těm, kteří se o svá práva starají a bděle reagují na přicházející právní výzvy*“. Pokud je u někoho zjištěn alkohol při jízdě motorovým vozidlem a zároveň je mu známo, že výsledek mohl být ovlivněn kouřením, pitím aromatického džusu, nadýcháním se výpar z ostříkovačů, jak předestřel žalobce, pak nežádat v takové situaci odběr krve je právě nedostatkem povinné právní bdělosti, kterou takový člověk má mít. Je třeba se pozastavit nad nelogičností jeho počínání a je velmi obtížné se vyjádřit k poněkud nesrozumitelnému jednání, kdy v případě naměřených hodnot alkoholu v těle i po poučení, které se mu dostalo ze strany Policie ČR, netrval na lékařském vyšetření odběrem krve, zejména když tento úkon by eventuálně mohl prokázat opodstatněnost a věrohodnost jeho tvrzení. Své tvrzení ani v žalobě ničím nedokládal, nenavrhl na podporu svých tvrzení jakýkoliv důkaz. Z oznámení přestupku Policie ČR plyne informace, že na místě kontroly mu byl zadržen řidičský průkaz a zabráněno v další jízdě, žalobce, pokud se podrobil zákazu další jízdy a ničeno na místě kontroly nenamítal, je zřejmé, že byl sám přesvědčen o správném výsledku měření a svém ovlivnění alkoholem. Komunikační minimalismus jednání s Policií ČR na místě silniční kontroly byl výsledkem volby procesní obrany. Jak již uvedl NSS v rozsudku ze dne 21.9.2011,

č. j. 2 As 52/2011, www.nssoud.cz, „*uplatnění verze příběhu, podle níž se měl skutek odehrát jinak, nebo dokonce se vlastně neměl odehrát vůbec, již v okamžiku silniční kontroly se jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil*“. Tento závěr lze oprávněně vztáhnout i na situaci, kdy alespoň dle subjektivní představy obviněného, mohl být výsledek testování na alkohol ovlivněn skutečnostmi jím tvrzenými v žalobě. Pokud tyto podle žalobce zásadní skutečnosti neuvedl na místě kontroly, značně to následně prezentovanou verzi příběhu znevěrohodňuje. Silniční kontrola s dechovou zkouškou je jedinečným úkonem, jehož nálezy nelze později dostatečně zhojit a suplovat. V tomto směru soud připomíná, že NSS v rozsudku ze dne 26.5.2009, č. j. 9 As 54/2008-62, www.nssoud.cz, učinil závěr, že „*odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek*“. Soud je toho názoru, že taková situace v souzeném případě nastala, neboť míra věrohodnosti namítaných skutečností se z logiky věci snižuje s časem, který plyne od jejich zjištění.

Ani tvrzení žalobce o nezachování dostatečného časového rozmezí při měření, které uváděl žalobce v žalobě s návodu k použití analyzátoru dechu, není důvodné. Český metrologický institut zpracoval, na základě požadavku Ministerstva dopravy pracovní postup pro měření alkoholu dechovým analyzátozem pod č. 114-MP-C008-08. Z této metodiky vyplývá, že dechová zkouška se neprovádí jen jedna, ale provedou se minimálně dvě zkoušky, aby se vyloučil vliv různých léčebných či hygienických prostředků s obsahem alkoholu či některých potravin, které mohou na krátkou dobu zanechat v dechu řidiče stopy alkoholu, na její výsledek. Časový odstup dechových zkoušek musí být nejméně 5 minut a vzájemný rozdíl naměřených hodnot nesmí být větší jak 10%. Z výše uvedeného vyplývá, že postup v návodu ohledně časových odstupů mezi prováděnými měřeními je pouze doporučující a správní orgány a policisté mají při měření alkoholu v dechu vycházet z výše uvedené metodiky. V souzené věci tak policisté postupovali správně a zjištěné výsledky měření byly získány oprávněně a v souladu s právními předpisy.

Neobstojí ani žalobní námitka, že součástí spisového materiálu není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřící zařízení pro měření rychlosti a alkoholu. I kdyby policista obsluhoval měřící zařízení bez „proškolení“ k obsluze měřícího zařízení, tak to samo o sobě bez dalšího neznamena, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. nad tím, zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků ve fotodokumentaci a případných výstupů z analyzátoru dechu a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikované odpovědných policistů. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 3.3.2011 č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz, dle kterého: „*....správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí*.“ S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej

i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, č. j. 5 As 110/2012-26, www.nssoud.cz).

Nedůvodná je i žalobní námitka, že vzhledem k absenci dokumentu o proškolení osoby obsluhující měřicí zařízení (rychloměr), lze usuzovat, že měření, resp. nastavení prováděla osoba neproškolená a tedy neoprávněná. Soud ze správního spisu zjistil, že v úředním záznamu, v němž je popsán skutkový děj měření rychlosti, je uvedeno „*obsluha radaru: prap. František Svoboda OEC 306097*“, z čehož vyplývá, že rychloměr byl obsluhován oprávněnou osobou v souladu se zákonným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, tj. příslušníkem policie ČR.

Dále soud konstatuje, že není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že policisté měřili rychlost či prováděli měření alkoholu v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevyvstala žádná konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být. V této souvislosti soud poukazuje i na závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1.6.2011, sp. zn. IV ÚS 868/11, v němž je uvedeno, že „*specifikace přístroje či metody měření rychlosti je otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů*“. Pro danou věc bylo důležité, že správní orgány si ověřily schválení měřicích přístrojů a aplikovaly na výsledky měření jak rychlosti, tak alkoholu patřičné odchylky, pro případ, že by měření mohlo být zkresleno určitými vlivy.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, kdy v tomto se odchýlil od právního názoru vysloveného v předcházejícím rozsudku a ztotožnil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud proto uzavírá, že na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 11. října 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová